

Sygn. akt I PK 119/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa G.K.
przeciwko Przedszkolu nr [...] w P.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 listopada 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi
z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt VII Pa 289/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi oddalił apelację powoda G.K. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Pabianicach, którym oddalono jego powództwo przeciwko pozwanemu Przedszkolu nr [...] w P. o przywrócenie do pracy (pkt 2). W uzasadnieniach sądów *meriti* przyjęto, że przyczyny rozwiązania umowy o pracę wskazane w wypowiedzeniu powodowi umowy były sformułowane w sposób jasny i zrozumiały oraz były uzasadnione, a tym samym nie zachodziły podstawy do uwzględnienia roszczenia powoda na podstawie art. 45 § 1 k.p.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w części oddalającej apelację oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została oparta na obydwu podstawach kasacyjnych, gdyż skarżący podniósł naruszenia przepisów postępowania – art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 323 zdanie drugie k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy i wydanie wyroku bez uzupełnienia materiału dowodowego a także przepisów prawa materialnego – art. 30 § 2 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p. przez jego błędną wykładnię sprowadzającą się do wadliwej oceny przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę i uznanie, że miały one rzeczywisty i konkretny charakter.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, która została powiązana z naruszeniem przepisów wskazanych w obydwu podstawach skargi kasacyjnej. Skarżący stwierdził, że Sady obu instancji wyciągnęły wnioski odmienne niż wynikają z zebranego materiału dowodowego, a ponadto obowiązkiem Sądu *meriti* jest zbadanie konkretności przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę i ich zasadności, co wiąże się z koniecznością prowadzenia przez sąd pracy postępowania dowodowego z urzędu.

Pozwany Przedszkole nr [...] w P. w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ustosunkowując się do przywołanej w rozpoznawanej sprawie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w judykaturze przyjmuje się, iż oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi

wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie wówczas, gdy w sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Za ugruntowany w orzecznictwie należy uznać ponadto pogląd, zgodnie z którym na etapie przedsądu znajduje zastosowanie art. 398¹³ § 2 k.p.c., stanowiący, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W przeciwnym razie zachodziłby bowiem dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu, a także z art. 398³ § 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932). W związku z powyższym należy uznać, że kwestie poruszone we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jako dotyczące ustalonych faktów, nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK

278/11, LEX nr 1214574, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681).

W zakresie kwestii poruszonych w drugiej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli naruszenia przepisów prawa materialnego, należy zauważyć, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał pogląd w myśl którego przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143, czy z dnia 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14, LEX nr 1651022). Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy odnosząc się do oceny zasadności i konkretności przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę konsekwentnie uznaje, że pracodawca może podać kilka przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę a wypowiedzenie jest uzasadnione wtedy, gdy jedna z nich jest usprawiedliwiona (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 października 2005 r., I PK 61/05, OSNP 2006 nr 17-18, poz. 265; z dnia 8 stycznia 2007 r., I PK 187/06, OSNP 2008 nr 3-4, poz. 35; Gdańskie Studia Prawnicze-Przegląd Orzecznictwa 2008 Nr 1, poz. 13, z glosą A. Wypych-Żywickiej oraz uzasadnienie wyroku z dnia 23 listopada 2010 r., I PK 105/10, LEX nr 686795). Przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę - chociaż powinna być konkretna i rzeczywista - wcale nie musi mieć bowiem szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości, gdyż wypowiedzenie jest zwykłym sposobem rozwiązania bezterminowego stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1997 r., I PKN 419/97, OSNAPiUS 1998 nr 20, poz. 598). Natomiast w wyroku z dnia 14 maja 2015 r., II PK 140/14 (M.P.Pr. 2015 nr 10 str. 541-545) Sąd Najwyższy podtrzymał dotychczasową linię orzecniczą, że jeżeli przyczyny utraty zaufania do pracownika są prawdziwe, obiektywne i racjonalne, to mogą uzasadnić wypowiedzenie umowy o pracę. Powyższa konstatacja powoduje, że skarżący nie wykazał naruszeń, które świadczyłyby o oczywistej zasadności skargi.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).